

olled ommeti wöitja, minna isse tunnistan
felle töe keikide kuuldes ülles. Agga nüüd
ma pallun, jäätta mind õige rahbule!"

Seäss omma uhke waimo sees tahtis
keige ommo sugguseltfile kusutada, et ta oli
sure loimade wallitseja ärrawöitnud, lendas
pirrisedes ülles, jäi eßjumese pu jures äm-
liko wörko kinni. Ämlik tulli kohhe Pallale,
immes keik seäse werre ärra. Walmis seäst,
walmis jut.

Üks jut küllalastele.

Kui liina pole minnakse, siis lähheb
ühhest kohhast te külla läbbi, mäest ülles:
mäe otsas wärraw. Saksatöld föidab,
küllalapsed särgi wael „lipst" ülle aia, rutto,
rutto wärrawat lahti wötma.

Monnest töllast kukkan koppikas waske
wälja, monne wantri peäst kaks koppikat
ja liina-sai peale: nenda kui on juhtub,
ja arm kannab. Agga küllalapsed joewad
ka mitto korda muido, et seäst ei kukkan
middagi välja, peawad ka rahbul ollema!

Agga ni pea, kui seäst middagi mahha
kukkan, siis on nad keik forraga ja tullise
ruttega kuumardamas, ja ommeti on üks
ainus agga se önnesaja: siiski posse neil
sepärast mitte rido egga lärra.

Zubba jäalle üks sak föidab, wärraw
lahti! — Oh kuida poisikesed wahhiwad,